

Magasin fra Kirkens Bymisjon 1/2008

bymisjon

www.bymisjon.no

**Tusener lever i skjul
– Zahir søker norske hjerter s 6–7 og 10–11**

Jeg var fremmed

... og dere tok imot meg. Mesterens ord er like utfordrende i dag som de må ha vært for de første tilhørerne. Vår sanne menneskelighet står på spill i møte med den eller de fremmede.

Eller sagt på en annen måte: Det vi utfordres til, er å anerkjenne den fremmedes menneskelighet. Se den fremmede som et medmenneske, som 'en av oss'.

Det har nok aldri vært enkelt. Historien er full av fordømmelser og vold mot fremmede. Mot utgrupper og fiender. Mot jøder, tyrkere, arabere, muslimer, tatere, samer, indianere... Lista er lang. De gamle grekerne kalte dem 'barbarer', fordi de – ifølge greske ører – jo ikke kunne snakke rent. Og siden all fornuft var knyttet til det greske 'logos', var det lite håp for den som snakket et annet språk...

Men det er nok ikke blitt enklere, selv om kloden i dag ofte omtales som mindre, og mer sammenvevd. Vi lever i en verden der de fremmede på sett og vis er kommet oss veldig nær. Samtidig kan vi oppleve at 'de nære ting', steder og mennesker som vi før var så fortrolige og trygge med, nå faktisk framstår som mer og mer fremmede for oss. Vi har kommet på avstand fra oss selv. Det gjør oss utrygge, kanskje ikke minst overfor den fremmede?

Å ta imot den fremmede som om det var Gud selv betinger jo at vi faktisk ser henne eller ham. Mange fremmede i blant oss er ikke særlig synlige. De våger ikke å være det. De har kanskje ikke sine papirer i orden. Noen kaller dem papirløse. Eller skjulte. Eller irregulære migranter. Vi vet noe om dem, men ikke nok. Hvor mange er de? Hvordan lever de?

Også disse menneskene er medmennesker. De har behov. De er redde. Noen av dem er barn. Noen av dem har opplevd krig og forfølgelse. Andre gjør det mange av oss andre kanskje ville gjort hvis vi var i samme situasjon som dem: Søker en vei ut av fattigdom og trange kår til en bedre framtid for seg og sine.

I Kirkens Bymisjon vil vi sette et søkelys på denne gruppen. Vi vet ennå ikke helt hva som kan og bør gjøres. Men vi vet at de rent humanitære behovene må i møtekommes. Og grunnleggende menneskerettigheter må respekteres.

Vi vil vi ikke se bort når vi møter en annens nød og behov. Det er ikke bra for noe menneske å måtte leve i skjul. Og det er ikke godt for et samfunn når mange mennesker ikke kan leve åpent og ta del i samfunnet på lik linje med andre.

For å ta imot den fremmede må vi få øye på henne, se ham. Eller må vi ikke det? De som ble kalt rettfærdige i Jesu kjente lignelse ante ikke at de hadde hatt med ham å gjøre i det hele tatt. "Når så vi deg fremmed og tok imot deg?" (Matt 25, 37).

Det helt avgjørende er hvordan vi som samfunn og enkeltpersoner faktisk møter våre medmennesker, med eller uten papirer.

Og fremmedheten kan som regel overvinnes med en enkel tanke: Du kunne vært meg. Det er ikke så stor forskjell på oss to, når det kommer til stykket.

Sturla J. Stålsett
generalsekretær

BYMISJON

Informasjonsblad for Stiftelsen Kirkens Bymisjon Oslo
Tollbugata 3,
0152 Oslo
Telefon 22 36 55 00

I redaksjonen:

Per Frogner
Margrethe Høydalsvik
Atle Briseid

Layout:
Waalder design
v/Jorunn Waaler

Forsidefoto:
Per Frogner

Hjemmeside:
www.bymisjon.no

E-post:
firmapost@skbo.no

Trykk:
Glomvik trykkeri

Dialog med arbeidsministeren

På en av sine første arbeidsdager i det nye året satt arbeids- og inkluderingsminister Bjarne Håkon Hanssen en hel dag sammen med bymisjonsledelsen i Oslo og diskuterte ny velferdspolitik og fattigdomsbekjempelse.

Bakgrunnen for arbeidsmøtet på Lillestrøm var flere debatttrunder i mediene der arbeidsministeren og Bymisjonsledelsen har utvekslet synspunkter om hva som er god fattigdomspolitik i Norge. Lillestrøm-møtet var en uformell og engasjert dialog for å komme lenger i å forstå hverandres tenkemåte og lytte til erfaringer.

Livskvalitet og fellesskap

Formiddagen ble en tankevekkende og fargerik beretning fra Arbeidslaget – folk fra rusmiljøet som har fått ny livskvalitet og verdifull erfaring med praktisk arbeid og penger i hånda for utført jobb. Systemkritikken fra lokalplanet var tydelig. Deltakerne kom med flere sterke oppfordringer om å lette systemene for trygde- og støtteordninger, og flere klaget på et ugjennomtrengelig system som gir tap av rettigheter.

Enkelte oppsøker arbeidstiltaket med risiko for å miste støtteordninger og strekker seg langt for å kunne delta. Og de står tidlig "opp om morran" for å være aktive i arbeidsfellesskap og oppgaver.

Største reform i moderne tid

Bjarne Håkon Hanssen henviste til flere av fortellingene fra "Arbeidslaget" da han ga bymisjonslederne en spesialinnføring i den nye NAV-reformen, og inviterte til samarbeid for å få "Norgeshistoriens største velferdsløft" til å fungere.

- Våre saksbehandlere må få nesa opp fra regelboka og se den enkelte brukers behov, sa han og forklarte hvordan et komplisert opplegg av støtteordninger skal erstattes med et fleksibelt opplegg med "Arbeidsavklaringspenger".

Hanssen understreket sterkt at arbeid er og blir bærebjelken i hans fattigdomspolitik, fordi mangel på arbeid er nesten eneste fellestrekk for folk som er rammet av fattigdom.

- Og det skal ikke være sånn i Norge at noen skal leve av sosialstønad permanent, sa han og varslet en "meget raus inngang" til det nye "kvalifiseringsprogrammet" som er under utvikling.

Som takk for en tett og god arbeidsdialog fikk statsråden med seg "glassengelen" fra arbeidsgjengen i "Lønn som fortjent" i Oslo.

tekst og foto: Per Frogner

Gateenglene

Thale viser frem en ferdig engel.

- Det er egentlig rart at ikke Märtha har vært her, hun som er så opptatt av engler, fleiper Thale og Marianne. De små glassenglene fra Lønn som fortjent er blitt en kjempesuksess.

En hektisk, men optimistisk stemning preger det lille arbeidskontoret for personer i gatemiljøet i Oslo sentrum. Etterspørselen etter glassenglene har for lengst overgått både forventningene og kapasiteten. Nå produserer de for harde livet, og arbeidslysten er stor.

- Det sier jo litt at vi møter opp to ekstra dager i uka for å arbeide, sier Marianne.

Thale og Marianne har knapt nok tid til å prate. De sitter bøyd over arbeidsbordet og skjærer glassplater opp til mindre biter, limer dem sammen, herder og pusser. Resultatet er en vakker, liten engel som legges i lekke bokser sammen med et kort som signeres av arbeideren.

- Jeg synes de blir veldig pene. De skal se litt hjemmelaget ut, ikke være 100 prosent perfekte. Da virker det jo som om de er laget på fabrikk, sier Thale.

Hver engel legges i en lekker, liten boks sammen med et kort som signeres av personen som har laget den.

Marianne (nærmest), Thale og de andre damene på Lønn som fortjent laget over 1.600 glassengler før jul. Den store etterspørselen gjør at produksjonen kan fortsette også i det nye året.

Lager sin egen arbeidsplass

En engel koster 150 kroner. Det dekker en timeslønn for arbeideren, samt utgifter til produksjonen. Lønna får arbeiderne direkte i hånda ved arbeidets slutt. Før jul laget damene over 1.600 små engler. Da de startet opp igjen på nyåret hadde de bestillinger på enda 700.

- Ikke bare lager vi pene engler, vi har jo også laget vår egen arbeidsplass. En jobb skal gi deg bedre selvfølelse og bedre selvtilitt. Det får jeg her, sier Marianne.

Thale går enda lenger i å lovprise arbeidstiltaket som hun har vært en del av i to og et halvt år.

- Det er som jeg har vært i helvetet og kommet til himmelen – og så sitter vi her og lager engler, sier hun og ler av symbolikken.

Noe ødelagt kan bli noe vakkert

Den symbolikken er slett ikke tilfeldig, forteller Nina Brekke Rese. Hun er daglig leder på Lønn som fortjent og fikk ideen til å lage englefigurer av knust glass - som symbol på at noe vakkert kan oppstå fra noe ødelagt - fra Kirkens Bymisjon i Bodø.

- Symbolikken passer veldig godt med det vi jobber med her på Lønn som fortjent. Vi gir folk mulighet til å oppleve mestring og å være en del av "normalen" i noen timer. Det er også et godt symbol på verdisynet til Kirkens Bymisjon: at alle har mulighet til å vokse, at det som fremstår som ødelagt kan oppstå som noe unikt og vakkert, sier hun.

Fortsetter etter jul

Arbeidet med glassenglene var ment som et prosjekt for å få flere damer inn i miljøet på arbeidskontoret. Etter den store suksessen før jul, har arbeiderne fortsatt engleproduksjonen også i det nye året. Målet er at det skal være et helårsprosjekt.

- Englene er jo ikke her bare i jula, de er her hele tiden, sier Rese.

tekst og foto: Atle Briseid

Bygger bro til hjelpeapparatet

Mange personer i rusmiljøene i Oslo sentrum opplever at det er vanskelig å få oppfylt de rettighetene de har krav på. Kafeen Møtestedet har startet prosjekt BRUA for å gjøre terskelen til hjelpeapparatet mindre.

Kjersti Høiner, Lillian Grønbeck Engebretsen og Kirsten Eeg har jobbet på kafeen for rusavhengige i flere år. Daglig møter de personer med store økonomiske problemer, uten fast bolig og lite eller ikke noe nettverk rundt seg. Flere av disse klarer ikke å benytte seg av det offentlige hjelpeapparatet.

- Å få oppfylt sine rettigheter, krever ressurser. Det er det ikke alle som har, sier Høiner.

I ett år har de arbeidet for å gjøre terskelen til hjelpeapparatet mindre. Mange rusavhengige har vanskeligheter med å fremstille sin situasjon overfor hjelpeapparatet, og noen ganger trengs det en fagperson med større gjennomslagskraft og bedre formuleringsevne for å sette i gang tiltak eller hjelpe vedkommende ut av en krise.

- Vi pusher på, tar telefoner, sitter på sosialkontoret sammen med dem og diskuterer for at de skal få den hjelpen de har rett på, sier Høiner.

- Noen ganger går vi også ut og henter dem, motiverer dem og følger dem til møtene, sier Engebretsen.

For vanskelige krav

Lang saksbehandlingstid, stadig skifte av saksbehandlere, krav om skriftlig dokumentasjon og krav om punktlig fremmøte er faktorer som gjør at brukerne ikke får den hjelpen de har krav på. Situasjonen blir ikke bedre av at klientene har problemer med å møte til avtalt tid. Høiner og Engebretsen har derfor forståelse for at saksbehandlere kan bli oppgitte og frustrerte.

- Mange av brukerne har dårlige relasjoner til sine saksbehandlere og kan ha en framferd som gjør at situasjonen kan låse seg. Det at vi er til

Kjersti Klouman Høiner (til høyre) og Lillian Grønbeck Engebretsen ved Kirkens Bymisjons kafé for rusavhengige i Oslo sentrum, Møtestedet, opplever at flere av gjestene ikke klarer å nyttegjøre seg av det offentlige hjelpeapparatet. Kirsten Eeg var ikke tilstede da bildet ble tatt.

stede sammen med dem, gjør at de begrenser seg, sier Engebretsen.

Likevel mener de at saksbehandlerne i det offentlige hjelpeapparatet må bli flinkere til å "få nesa opp av regelboka", slik arbeids- og inkluderingsminister Bjarne Håkon Hanssen uttrykker det i en annen artikkel i dette bladet.

- Systemet bør bli mer tilpasset brukerne. Det er ikke bare brukerne som må tilpasse seg systemet, sier Høiner.

Bryter lovfestede rettigheter

Flere ganger har de opplevd at hjelpeapparatet har brutt lovfestede rettigheter, som for eksempel retten til midlertidig bosted.

- Det har hendt at våre gjester får som svar at hybelhusene er fulle, men når vi legger press på, klarer de likevel å hente opp en plass, sier hun.

Også Kirkens Bymisjons rettshjelpstiltak, Gatejuristen, har opplevd denne situasjonen flere ganger. De har nylig sendt brev til Sivilombudsmanden for å be ham om å undersøke om retten til midlertidig bolig brytes systematisk av særlig Oslo kommune. Marianne Skattum hos Gatejuristen mener sosialtjenesteloven gir klare rettigheter til midlertidig bolig.

- Personer som ikke er i stand til å skaffe seg bolig selv, har rett til tak over hodet. Det er kommunen hvor personen oppholder seg, som skal sørge for dette. Vi har sett en del brudd på disse bestemmelsene i enkeltsaker, sier hun.

Skattum er sikker på at det er mange saker som aldri havner på Gatejuristen sitt bord.

- En grunn kan være at det ikke alltid blir fattet noe skriftlig vedtak om avslag. Det er trolig også få personer med rusproblemer som prioriterer å forfølge disse sakene, sier hun.

Bryter med pasientrettigheter

De ansatte på Møtestedet har også eksempler på at personer med akutt behandlingstrengende tilstander har blitt avvist på sykehusene, eller skrevet ut uten annet tilbud. Det er slett ikke uvanlig at helsevesenet bryter pasientrettighetene, mener de.

- Jeg tror det skyldes både holdninger, frykt og uvitenhet. I mange tilfeller dreier dette seg om dobbeltdiagnoser, og mange i helsevesenet vet ikke hvordan de skal behandle disse, sier Høiner.

Denne erfaringen ble bekreftet av Helsetilsynet i fjor, som i en undersøkelse slo fast at det var stor forskjellsbehandling av pasientene som

ringte nødnummeret 113.

- De som sitter nederst ved bordet, de som er rusmisbrukere eller psykisk utviklingshemmede, opplever at de blir behandlet annerledes enn dem som kommer inn med et hjerteinfarkt, sa direktør i Helsetilsynet, Lars E. Hanssen, den gangen.

Også den store mangelen på kommunale boliger i Oslo oppleves demotiverende på personer som ønsker å forandre livet.

- Noen bydeler har sluttet å sette opp folk på venteliste til kommunale boliger, rett og slett fordi bydelen disponerer for få kommunale boliger, sier Høiner.

Mangelen på akutte avrusningsplasser i Oslo gjør det ikke lettere å ta skrittet ut av rusavhengigheten.

- Akutte avrusningsplasser i Oslo finnes ikke! Akutten i Storgata ønsker ikke opiat-brukere, M3 er lagt ned og Ullevål-akutten har ventetid på tre-fire måneder, sier hun.

- Denne mangelen på avrusningsplasser har blitt særlig prekær etter at avrusning ble et ansvar for helsemyndighetene. Vi forventer at Oslo kommune og Helse Sør-Øst finner en løsning på den situasjonen som har oppstått i Oslo, slik at det igjen blir flere tilgjengelige avrusningsplasser, sier Eeg.

Har hjulpet 50

I løpet av det første året Brua-prosjektet har pågått har Høiner, Engebretsen og Eeg hjulpet omkring 50 gjester inn i hjelpeapparatet. De har erfart at deres oppsøkende og gatenære virksomhet fyller et hull i det offentlige systemet.

- Vi skal ikke erstatte etablerte tilbud. Vi skal være et supplement der andre glipper. Det er staten, kommunene og bydelene som har det juridiske ansvaret for å innfri disse menneskenes rettigheter, sier Kirsten Eeg.

- Burde ikke det offentlige selv sørge for å fange opp de som faller utenfor?

- Vi på Møtestedet er i en unik situasjon fordi vi har opparbeidet gode relasjoner til brukerne gjennom flere år. Vi kan ta på oss å lete opp vedkommende, ta dem med til kafeen og motivere han før møtet – det kan aldri et sosialkontor gjøre. Men det hadde vært til stor hjelp om saksbehandlerne kom seg ut og fikk se hverdagen til brukerne, sier Høiner.

- Gi hjelp til selvhjelp

Sosialtjenestefjer i Oslo kommune, Morten Mjelve, viser til at Oslo Bystyre årlig bevilger store ressurser til hjelpetiltak for denne gruppen, anslagsvis bruker kommunen 1 milliard kroner.

- Det overordnede målet for sosialtjenesten er å gi hjelp til selvhjelp. Den beste hjelpen er ikke nødvendigvis å innlosjere alle som ønsker det på hybelhus og akuttboliger i Oslo sentrum. Ofte kan det være bedre å gi klientene hjelp til å

reise hjem til sin egen bolig i stedet for fortsatt opphold i voldelige og kriminelle rusmiljøer i Oslo sentrum. Det viktigste her er å sørge for at den hjelpen vi gir, er positiv for den enkelte på lang sikt, sier han.

Mjelve understreker at sosialtjenesten i Oslo kommune er opptatt av å sikre at denne klientgruppen får best mulige tilbud og hjelp til å komme ut av en vanskelig situasjon.

- Vi har blant annet jevnlig kontakt med departement og helseforetak for å sikre at kapasiteten er god nok når det gjelder avrusning og behandling, som er statens ansvar, og følger også nøye med på kapasiteten innenfor vårt eget apparat, sier han og forklarer også hvorfor bydelene i noen tilfeller har sluttet å sette folk på venteliste for kommunale boliger.

- Når bydelene fattet vedtak om kommunal bolig, skal søkeren få bolig raskt og ikke bare plass på en venteliste. Derfor gir bydelene avslag når det er mer enn seks måneder å vente på en ledig kommunal bolig. Men dette betyr ikke nød-

Optimistiske

Tilbake på Møtestedet går arbeidet videre. Det er Scheiblers Legat som har støttet Brua-prosjektet i det første året og nå har stiftelsen bevilget penger til å fortsette arbeidet ett år til. Til tross for en relativt tung arbeidshverdag er de tre Møtestedet-ansatte fulle av pågangsmot.

- Jeg er egentlig ganske optimistisk. Vi har lyktes med noe, har lært mye, begynner å få kontakter og føler at det er en vits at vi er til. Det er et inspirerende å se at en person som tidligere gikk svevende rundt her, nå har klart å ta tak i seg selv og komme i havn med bolig og Subutex, sier Engebretsen.

tekst og foto: Atle Briseid

Gatejuristene Marianne Skattum (nærmest) og Anne Cathrine Mørch har sendt et brev til Sivilombudsmanden der de ber ham om å undersøke om retten til midlertidig bolig brytes systematisk av Oslo kommune.

vendigvis avslag på hjelp til bolig i tråd med sosialtjenesteloven, sier han.

Mjelve er svært opptatt av at det er sosialtjenesten som skal gjøre disse vurderingene slik at klientenes rettssikkerhet blir best mulig ivarett, blant annet med mulighet til å klage på avslag. Slike klager avgjøres av Fylkesmannen, understreker han.

Sosialtjenestefjeren ser positivt på arbeidet ved Møtestedet, men ser det ikke som naturlig at sosialtjenesten arbeider på samme måte.

- Vi har forskjellige roller og forskjellige virkemidler, og slik bør det være. Det gjøres mye godt arbeid i sosialtjenesten i Oslo, sier han.

Ønsker å se de skjulte

Kirkens Bymisjon er i gang med å kartlegge situasjonen til mennesker som lever uten lovlig opphold i Norge. På sikt kan det resultere i nye hjelpetiltak.

Organisasjonen Seif anslår at mellom 5.000 og 10.000 personer lever i skjul i Norge. Dette kan være personer som har kommet ulovlig uten å registrere seg hos myndighetene, fått opphold på falskt grunnlag, har visum som ikke lenger er gyldig eller har fått endelig avslag på asyl. Ifølge UDI har 23.000 asylsøkere forsvunnet fra asylmottak i Norge siden 2003.

Prosjektleder Solveig Holmedal Ottesen mener det er naturlig at Kirkens Bymisjon nå involverer seg i situasjonen til de papirløse migrantene i Norge.

- Kirkens Bymisjon har som oppgave å hjelpe de som ellers ikke får hjelp, som ingen bryr seg om og som er usynlige i samfunnet. Personer uten lovlig opphold faller inn under denne kategorien, sier Ottesen.

I tiden frem til sommeren skal hun reise rundt og besøke organisasjoner og enkeltpersoner i Norge og utlandet for å lære om problemstillingene som er knyttet til denne gruppen.

- Mitt mål er å gi Bymisjonen et beslutningsgrunnlag og ulike handlingsalternativer til hvilke tiltak og prosjekter vi eventuelt kan starte, sier hun.

Frivillige nettverk

I land som Italia, Spania, Nederland, Belgia, Danmark og Sverige har frivillige organisasjoner jobbet med disse problemstillingene lenge og opplever situasjonen mye tøffere på kroppen enn vi gjør i Norge. Det er disse Ottesen ønsker å besøke.

- Jeg ønsker å lære om hvordan de jobber og tenker, og få innblikk i hvilke ideologier som ligger bak deres handlinger og tiltak, sier hun.

En av organisasjonene hun skal besøke er det frivillige helsenettverket Rosengrenska Stiftelsen i Göteborg. Der jobber leger og sykepleiere gratis en kveld i uka for å tilby nødvendig helsehjelp til personer som ikke kan bruke det offentlige apparatet. I Norge er det ennå ingen organisasjoner som jobber med konkrete tiltak rettet mot denne gruppen mennesker.

- Mange av dem som jobber opp mot denne gruppen er idealister. Det er ofte vanlige folk som har startet opp på eget initiativ og som gjør dette ved siden av sin egentlige jobb, sier hun.

Bryter med FNs menneskerettigheter?

Ottesens oppgave blir også å vurdere de mange juridiske, etiske og faglige dilemmaene som knytter seg til denne gruppen.

- Man kan for eksempel påpeke at papirløse migranter er her ulovlig og har tatt et valg som de må ta konsekvensene av. Samtidig er dette desperate valg og handler om mennesker i nød, som kanskje blir utnyttet eller har barn å forsørge. De har ikke gjort dette for moro skyld, men fordi de ikke

Solveig Holmedal Ottesen skal i tiden frem mot sommeren besøke frivillige organisasjoner i Sverige, Danmark, Nederland, Belgia og Spania for å skaffe seg informasjon om arbeidet overfor mennesker som oppholder seg ulovlig i landet.

ser noen annen løsning, sier hun.

- Mener du at Norge bryter med FNs menneskerettigheter?

- Ja, det kan absolutt diskuteres. Det er ikke tvil om at disse menneskene har manglende rett til basale menneskerettigheter slik som helsehjelp, tak over hodet, tilstrekkelig rettsikkerhet og mulighet til å ytre seg, sier hun.

Hun tror mange av de papirløse migrantene blir utnyttet på grunn av sin utsatte livssituasjon.

- Fra mitt tidligere arbeid og fra media har jeg hørt flere historier om personer som jobber for 20-50 kroner timen og som bor 10 stykker på samme rom. Men om dette er enkelthistorier eller hovedregelen, vet jeg ikke.

- Hvem er egentlig disse personene?

- Det lurer egentlig jeg også på. Ting tyder på at det er snakk om flere menn enn kvinner. De fleste kommer fra land i Øst- og Vest-Afrika eller fra land i Midt-Østen. Jeg tror også at det er snakk om ressurssterke mennesker. Det krever mye mot, ressurser og styrke å ta et slikt valg, sier hun.

Tenker ut mulige tiltak

Ottesen mener Kirkens Bymisjon har et fortrinn i forhold til personer i det

offentlige hjelpeapparatet.

- Som frivillig organisasjon er vi mer fristilt enn andre fagfolk som møter denne gruppen, for eksempel ansatte i Oslo kommune. Dessuten arbeider vi allerede på gateplan og dekker mange felt. I tillegg er vi koblet til kirken, og dette er et tema kirken absolutt burde engasjere seg i, sier hun.

- Ser du konturene av nye tiltak?

- Ja, jeg får nye ideer hver dag. Boligtiltak eller et sted å være om natta, er en av ideene som går igjen. Og selvsagt tiltak for å sikre nødvendig helsehjelp. Jeg tenker også på muligheten for å engasjere frivillige til å starte frivillige nettverk. Kanskje skal Bymisjonen jobber mer politisk og "lobbe" for at alle som befinner seg i Norge skal ha de samme rettighetene, sier hun.

- Ikke ulovlig å hjelpe papirløse

Det er over 10 år siden det første helsetiltaket for papirløse migranter ble opprettet i Sverige, men fortsatt er usikkerheten stor om hvilke lover og rettigheter som gjelder. - Å yte helsehjelp til papirløse er ikke ulovlig, sier Charlotta Arwidson fra Røde Kors sitt helsetilbud "Vård för papperslösa" i Stockholm.

- På grunn av redselen for å bli anmeldt, prøver mange seg på selvmedisinering, sier Charlotta Arwidson i "Vård för papperslösa" i Stockholm.

Vård för papperslösa formidler pasienter til et nettverk av over 100 leger, sykepleiere og jordmødre i Stockholm som yter gratis medisinsk hjelp til papirløse migranter. Tilsvarende tiltak finnes både i Malmø og Göteborg. Til tross for at svenskene har 10 års erfaring på feltet, er uvitenheten blant helsearbeidere fortsatt stor.

- Mangel på kunnskap er det største hinderet for at papirløse skal få medisinsk hjelp, sa Arwidson da hun presenterte erfaringer fra arbeidet under en konferanse i Oslo som ble arrangert av Kirkens Bymisjon og Røde Kors i slutten av januar.

Hvem skal betale?

FNs menneskerettighetskonvensjon og FNs barnekonvensjon gir papirløse rett på akutt medisinsk hjelp. Også svensk lov fastslår at alle som oppholder seg i landet og som trenger akutt medisinsk hjelp, har rett på dette. Men så lenge de papirløse ikke er medlem av den svenske folketrygden, blir helseregningene enorme. Det fører til at de som våger å oppsøke det offentlige hjelpeapparatet, pådrar seg en stor gjeld og en enda større grunn til å skjule seg.

Frykten for å bli oppdaget og fengslet når de oppsøker sykehus, samt mangelen på kunnskap blant helsearbeidere, fører til at de papirløse utsettes for stor helsefare.

- Det skyldes ikke uvilje blant helsearbeiderne, men rett og slett at de ikke har peiling på for eksempel hvordan de skal skrives inn. Vi har et vannrett system i Sverige som gjør det umulig å komme forbi resepsjonisten uten et personnummer, sier hun.

Magesår og ukontrollerte graviditeter

Som følge av den utsatte livssituasjonen sliter mange av pasientene med stressrelaterte plager, skader som følge av arbeid i usikre miljøer, smittsomme sykdommer (tuberkulose og hiv) og ukontrollerte graviditeter. Ifølge Arwidson går det rykter i undergrunnsmiljøene om at sykehusansatte angir de papirløse under oppholdet.

- På grunn av redselen for å bli anmeldt, prøver mange seg på selvmedisinering, sa Arwidson.

I løpet av fjoråret formidlet "Vård för papperslösa" 1050 pasientbesøk. Omkring 2/3 av de papirløse pasientene var kvinner. Dette skyldes ifølge Arwidson at kvinner føder barn, men også at de utnyttet seksuelt for å få beskyttelse eller husvære.

Kritikk fra FN

FNs utsending, Paul Hunt, ga Sverige i 2006 skarp kritikk for det mangelfulle medisinske tilbudet til papirløse. Norge, som per i dag ikke har et eneste slikt helsetilbud, har også skrevet under på de samme konvensjonene.

For å spre bedre informasjon har Vård för papperslösa opprettet en hjelpetelefon som svarer på spørsmål fra 15-20 personer hver dag. I tillegg bedriver de lobbyvirksomhet for å påvirke de politiske myndighetene.

- Dette er et tøft arbeid, og behovet for hjelp er stort. Hvis vi ikke også hadde jobbet for en politisk forandring, ville vi ikke orket særlig lenge, sa hun.

tekst og foto: Atle Briseid

Kari Andersen fikk nylig Vålerengen bo- og servicesenters hederspris for å ha spredt glede og latter i 57 år. - Også ungene mine var veldig glade for den prisen. Jeg har jo tilbrakt så mye tid her, sier hun

Frivillig i 57 år!

- Å komme hit er akkurat som å ta medisin. Jeg går herfra med røde kinn, sier Kari Andersen. Helt siden 1951 har hun vært frivillig medhjelper ved Vålerengen bo- og servicesenter.

Det er få som kan matche Kari Andersen når det gjelder engasjement for nærmiljøet. I hele sitt 88 år lange liv har hun levd og åndet for sitt kjære Vålerenga. Fortsatt bor hun i den samme gården som hun ble født i. Da hun fylte 80, sa sognepresten at Kari har tre hjem: sitt eget hus, kirken og sykehjemmet. I dag har hun to.

- Jeg orker ikke å gå i kirka lenger. Jeg vil bruke den tida jeg har igjen her, sier hun og titter seg rundt i kafeen på sykehjemmet.

Det er ikke få timer super-Kari har tilbrakt på Vålerengen bo- og servicesenter, som ligger blant småhus og stille gater på Oslos østkant. 57 år etter at hun begynte som frivillig medhjelper fordi svigermoren fikk plass på hjemmet, fortset-

ter hun å spre om seg med glede og latter.

- Hvis jeg ikke hadde gått her, hadde jeg kanskje vært et annet menneske - en sur gammel kjerring, sier hun. Den påstanden er det ingen på Vålerenga som tror på. Kari er nemlig et konstant muntrasjonsråd i hverdagen.

- Folk pleier å si: du er alltid så blid. Da svarer jeg: den dagen jeg ikke lenger er blid, kommer jeg ikke.

- Må være patriot

Det er ikke bare "hjemmet" som har fått glede av Karis blide ansikt opp gjennom årene. Også korpsset, husmorforeningen, menigheten, fritidsklubben og gubbelaget har nytt godt av Andersens humor, kjærlighet og arbeidskapasitet.

- Det er klart vi er patrioter. Vi må være det. I gamle dager var alle på Vålerenga en eneste stor familie. Var det sorg i en gård, sørget alle med dem. Var det glede et sted, var vi glade med dem, sier hun.

Da mannen hennes døde for 13 år siden og Kari syntes det var trist og skummelt å sove alene i huset, fikk hun tilbud om en seng på sykehjemmet - ikke fordi hun trengte pleie, men fordi sykehjemmet ville vise omsorg for en kjær person i en vanskelig stund.

- Det er på grunn av slike ting at jeg føler meg så trygg her. Å komme hit er akkurat som å ta medisin. Jeg går herfra med røde kinn, sier hun.

Legge inn årene?

Tidligere var Kari på sykehjemmet omtrent annenhver dag. Nå er det litt sjeldnere mellom hver gang hun tar turen ned Etterstadgata fra sitt eget hjem. Etter å ha overlevd fire hjerteinfarkt og ett brukket ben er det kanskje på sin plass å stille spørsmålet om hun snart skal legge inn frivillig-årene?

- Så lenge jeg er oppegående og klarer å gå bort hit, vil jeg fortsette med det. Men jeg tør ikke lenger følge folk til tannlegen eller legen, for jeg er redd for at det skal skje meg noe. Og jeg vil jo ikke være til bry, sier hun.

Før jul ønsket Vålerengen bo- og servicesenter å hedre sin super-frivillige med en hederspris. Til applaus og store ord ble Kari overrakt både blomster og diplom under en fellessamling på hjemmet.

- Det satt jeg kolossal pris på. Jeg gråt jo! Også ungene mine var veldig glade for den prisen. Jeg har jo tilbrakt så mye tid her, sier hun.

tekst og foto: Atle Briseid

Et hefte med inspirasjon

Kirkens Bymisjon i Oslo har gitt ut en liten trykksak med oversikt over bøker, rapporter, veiledere og spill som kan være til inspirasjon for alle som arbeider i eldreomsorgen.

Den lille katalogen gir en kort oppsummering av hver enkelt utgivelse, samt informasjon om pris, forfatter og format. Heftet er distribuert "land og strand rundt" til alle kommuner og institusjoner. Følgende utgivelser er til salgs:

- Minner for livet
- Minner for livet – evalueringsrapport
- Erindringslotto
- Lettere sagt enn gjort
- Impulser
- Aktivitet og livsstil
- Omsorg ved livets slutt

Bakerst i heftet finnes en bestillingskupong for kjøp av disse. Publikasjonene kan også bestilles gjennom Pårørendeskolen tlf.: 22 71 84 00, eller på våre nettsider: www.bymisjon.no/utgivelser

Trygghet og utvikling for de aller minste

Å være gravid, føde og ta vare på småbarn er en stor oppgave

som noen ganger kan oppleves både overveldende og vanskelig. På Nanna-Marie får gravide og spedbarnsfamilier hjelp til å kommunisere med spedbarna sine og å skape en trygg plattform for den lille.

Camilla lyser av ømhet og ro. Datteren på tre måneder koser seg i morens armer. Pappa rusler rundt i leiligheten på Nordstrand og kikker stolt på sin lille familie. Det er vanskelig å tro at situasjonen var en helt annen bare måneder tilbake. Da var Camilla i sluttfasen på en rusbehandling, og den ikke planlagte graviditeten opplevdes som et uoverkommelig problem.

- Det var en følsom fase. Jeg trengte tid for "å rede" før barnet ble født og til å flytte fokuset vekk fra meg selv og rusen, til barnet i magen, sier hun.

Forebyggende arbeid med lav terskel

Den muligheten fikk hun på Nanna-Marie. Fra å være et barnevernstiltak for foreldre og barn opp til 12 år, har Nanna-Marie nå lagt om driften til å bli et forebyggende tilbud for gravide og spedbarnsfamilier med barn fra 0-2 år. Tanken er at tidlig hjelp er god hjelp. Tiltaket krever ingen henvisning fra andre instanser. Alle som sliter med vanskelige følelser om fødsel og spedbarnstid kan ta kontakt. Camilla angrer ikke på at hun gjorde nettopp det.

- Her føler jeg trygghet. Jeg blir ikke sett på som annerledes, sier hun.

Camilla fikk leie én av de 10 leilighetene som tiltaket disponerer på Nordstrand. I månedene frem mot fødselen gjennomgikk hun en tøff periode med sykdom, graviditet og abstinenser. Samtidig viste hun en enorm viljestyrke og klarte å slutte med Subutex i god tid før fødselen. Sammen med en av de åtte familieterapeutene på stedet begynte hun også å bearbeide vanskelige tanker fra fortiden.

- Dette var tanker jeg hadde fortrent. Da jeg

ble gravid, kom alt tilbake på en gang. Heldigvis fikk jeg god støtte og oppmuntring fra min kontaktperson. Hun var skikkelig flink til å følge meg opp, sier Camilla takknemlig.

Camilla og datteren benytter seg også av tilbudet om å være sammen i samspillbarnehagen på familiesenteret. Gjennom måltider, samvær, sang og lek legger barnehagen til rette for godt samspill mellom mor og barn.

- I barnehagen får vi ha kontakt med hverandre. Der er det meg og Natalie det handler om. Vi får utviklet vårt forhold. Hjemme i leiligheten blir det ofte til at jeg "glemmer" henne i alt det praktiske som også må gjøres, sier hun.

Utviklingsstøttende kommunikasjon

Å understøtte relasjonen mellom foreldre og spedbarn er selve kjernen i arbeidet på Nanna-Marie. I spedbarnstiden lærer barnet hvordan det skal samhandle med andre. Det søker foreldrenes ansikt og øyekontakt, pludrer eller gråter for å signalisere sine følelser. Dersom foreldrene strever med egne problemer og ikke har overskudd til å kommunisere med barnet jevnlig, kan det ha store konsekvenser for barnets selvfølelse.

- Barn som blir oppfattet og hjulpet på en positiv måte, får kjennskap til seg selv og blir tryggeste i forhold til andre barn og voksne senere, sier daglig leder Marit Uhre Jørgensen.

- Vi støtter barnet ved å støtte foreldrene. Når foreldrene er sensitive for barnets følelser og behov, hjelpes det til å komme videre i sin utvikling, sier hun.

Samfunnsmessig har dette arbeidet en viktig forebyggende effekt. Forskning viser at manglende øyekontakt, berøring og utviklingsstøttende kommunikasjon i spedbarnsalderen kan føre til fysiske, psykiske og sosiale problemer.

- Vårt mål er derfor å nå frem til babyfamiliene så tidlig som mulig. Barn og foreldre må ha tilgang til hverandres ansikt og følelser. Det er slik man skapes som menneske, sier Uhre Jørgensen.

Kan komme hjem

Hun understreker at tiltaket også er åpent for alle gravide og spedbarnsforeldre som ønsker støtte. Terapeutene på Nanna-Marie kan komme hjem til dem som bor i egen bolig i Oslo.

Scheiblers Legat har vært, og er en viktig støttespiller for Nanna-Marie. Sammen med Kirkens Bymisjon Oslo, Sosial- og helsedirektoratet, barnehagetilskudd fra stat og kommune har stif-

Camilla har bosatt seg i en av leilighetene til Nanna-Marie på Nordstrand. Der får hun ro og støtte til å utvikle et godt forhold til sin lille datter. - Her føler jeg trygghet, sier hun.

telsen satt av midler til å få dette forebyggende arbeidet opp å stå.

- Terskelen for å få tidlig hjelp må være lav. Det skal ikke være nødvendig med en diagnose for å få kvalifisert støtte til å klare foreldrerollen.

tekst og foto: Atle Briseid

FAKTA OM NANNA MARIE:

- Lavterskeltilbud for gravide og spedbarnsfamilier.
- Støtter og veileder personer som sliter med vanskelige tanker forbundet med fødsel.
- Tilbyr 10 boliger for familier i en overgangsperiode.
- Tilbyr også hjelp og veiledning i hjemmet.
- Foreldre og barn kan delta i samspillsbarnehage.
- Ingen krav om henvisning fra andre instanser.
- Åtte familieterapeuter med videreutdanning.
- Støttes økonomisk av Scheiblers Legat, Sosial- og helsedirektoratet, Kirkens Bymisjon Oslo og barnehagetilskudd fra stat og kommune.
- Holder til på Nordstrand.
- Se: www.bymisjon.no/nannamarie eller tlf: 40 00 21 90.

På jakt etter hjertene – i et delt Norge

I en gråværsdunkel stue i Oslo står Zahir Athari og ser på norsk TV. Krigsbilder fra hjemlandet Afghanistan går over skjermen. Frokost-TV oppdaterer norske seere om situasjonen i landet noen dager etter attentatet på en norsk delegasjon i Kabul.

Reportasjen bringer lite nytt. Han vet at situasjonen i hjemlandet er mer sammensatt enn det som kommer fram i norske medier. Han tror Brosteinprisen fra Kirkens Bymisjon, som han fikk like før jul, kan være med på å skape større forståelse for det – og å nå nordmenns hjerter.

Med et enkelt hjemmekontor og den lille familien rundt seg, er Zahir sentral leder og aksjonist i det afghanske flyktningemiljøet. De er flere hundre i Norge.

– Hans budskap hardstlående, personlig og prinsipielt, sa generalsekretær Sturla Stålsett da han delte ut prisen til mannen som både frontet sultestreiken sammen med sine landsmenn sommeren 2006, og som ledet "Asylmarsjen" fra Trondheim til Oslo i fjor sommer.

Det er slik vi møter Zahir på hjemmebane også: Konsentrert, kunnskapsrik, myndig – og utfordrende. Han vil nå nordmenns hjerter med budskapet om sine landsmenns liv og død. Mange av dem lever i skjul i Norge.

Tilsynelatende uforstyrret av den syv måneder gamle datterens utålmodighet på fanget, og stadig avbrutt av telefoner fra folk som trenger råd og avtaler: Med lav og engasjert stemme bruker han god tid på å forklare og engasjere. Noen kaller han en av Norges beste talere:

– Situasjonen i Afghanistan er den verste på sju år. Siden 2003 har fatigdommen øket, forventet levealder synker, sikkerhetsrisikoen øker, det er mange flere selvmordaksjoner. Afghanistan er ute av kontroll. Bildet som tegner seg er mer enn tydelig nok til å gi grunn til at afghanske flyktninger må få bli i Norge, sier han.

– Dere har fått kritikk for å være lykkejegere på jakt etter et bedre liv i Vesten?

– Vi håper på fred. Vi vil tilbake dit vi er født, ikke bare fysisk, men også emosjonelt. Det er der vi hører til. Selv om vi kjemper for å være i trygghet som flyktninger, er det bare trist at vi ikke kan være i vårt eget hjemland. Men kanskje vi kan få med oss noe herfra som styrker oss når vi skal tilbake. For eksempel utdanning.

Zahir Athari mottok Kirkens Bymisjons Brosteinpris i desember 2007. Hans kongstanke for fremtiden er å opprette et asylakademier. – Gi krigsoprene utdanning mens de venter – i stedet for år i tom venting i asylmottak, sier han.

Alltid flyktet

Selv har ikke lederen Zahir mye utdanning. Han har alltid flyktet fra krigen og fikk ikke skolegang før hans mor sendte ham på en islamskole for at han i det hele tatt skulle få lære å lese og skrive. Han kommer fra en sentral provins i Afghanistan, og landet har vært i krig gjennom hele hans 32-årige liv.

15 år gammel forlot han familien. Med årene tok han ulike jobber – som journalist, lærer – alt unntatt soldat. Han ville ikke være en del av konflikten.

Men så i 1999 måtte han flykte fra landet, og endte opp i Norge.

Han mener norske medier og myndigheter ikke har sett, eller vil formidle, det sanne bildet av et krigsherjet Afghanistan

– Det er en fortvilet situasjon som har utviklet seg gjennom flere krigsfaser i Afghanistan. Den har ført til at fundamentalistiske muslimske krefter nærmest korrumperte en sunn motstandsbevegelse. Og den sittende regjering består av folk som står bak det verste av maktmisbruker fra tre krig. Folk har ikke tillit til makten i landet fordi de gjenkjenner krigsforbryterne i landets ledelse. Afghanistans regjering kan ikke skape fred og demokrati med dem som nå sitter ved makten. Det er verken norske politikere eller medier villig til å vise, fordi Norge deltar i en krig som støtter den sittende regjeringen, sier han.

– Bakgrunnen for våre aksjoner er også dette: Vi kan ikke reise tilbake til et land der folkets fiender sitter ved makten. Vi frykter for våre liv. Det finnes dokumentasjon hos menneskerettighetsorganisasjonene!

– Hva oppnådde dere med flyktningeaksjonene i Norge?

– Vi opplevde å bli sett og lagt merke til. Folk har fått kunnskap om Afghanistan og om norske flyktninger som oppholder seg her. Men vi har betalt en pris for aksjonene.

– Hva har dere ofret?

– Mer enn vi kan sette ord på. Vi måtte blant annet akseptere at mange ble arrestert, og vi visste at noen ville bli deportert og sendt tilbake til usikkerheten. Ca 220 afghanske flyktninger er sendt ut etter sultestreiken i 2006. Det har fortsatt helt fram til nå. Men vi er villige til å ofre for at forholdene skal bli bedre for dem som blir.

– Hva med oppfølging og "monitoring" av de som er sendt tilbake? Er det blitt gjort på forsvarlig måte?

– Slik oppfølging er ikke mulig. Det er jo krig! Dette fikk våre folk høre direkte da de oppsøkte norske flyktningemyndigheter i Kabul etter hjemsendelsen: – Vi kan bare garantere deres sikkerhet så lenge dere er i disse kontorene. Utenfor har dere ansvaret selv. Jeg vet ikke hvordan det er gått med

mange av de som er sendt tilbake. Det er vanskelig med kontakt – du kan ikke bare ringe til folk...

Våpen i Afghanistan - håndjern i Norge

– Hvordan er egentlig situasjonen for de som lever i skjul her i Norge?

– De opplever fravær av og brudd på grunnleggende humane forhold. Mange har levd flere år i angst og frykt, de er psykisk nedkjørt, kan ikke arbeide, har ikke helserettigheter. Mange bor dårlig og kjenner seg forfulgt og uten håp. Jeg møtte en afghaner i går som har bodd under slike forhold i Norge i seks år! Jeg skulle ønske norske myndigheter kunne være litt mer åpne for å respektere grunnleggende menneskerettigheter når de ser vår situasjon. Vi er jo faktisk her – og har det slik!

– Du mener menneskerettighetene brytes i Norge?

– Ja. Når mennesker blir unndratt grunnleggende rettigheter som arbeid, helsetilbud, hjem og utdanning – så brytes menneskerettigheter – også i Norge. Noen har opplevd forskjellen på Norge og Afghanistan bare som måten man blir tatt på. I Afghanistan blir du hentet med våpen, her brukes det håndjern...

– Jeg tror det er på tide at Norge også blir sett som et delt samfunn. Et som er synlig – og i tillegg: et undergrunnsamfunn.

Utdanning i ventetida

En av Zahirs kongstanker er ideen om asylakademier.

– Mange av oss drømmer fortsatt om utdanning. Hvis det skal kunne vokse fram et sterkt demokrati i Afghanistan må det skje med en ny og utdannet generasjon. Gi krigsoprene utdanning mens de venter – i stedet for år i tom venting i asylmottak. Det brukes nå store midler på asylmottak og venteleire. Mye av dette kan brukes til å forberede samfunnsbygging. 20.000 personer som kommer tilbake til hjemlandet med utdanning etter

6-7 år i utlandet kan utgjøre en stor forskjell! Etter "Asylmarsjen" ble det gjort forsøk med slike kurs i telt utenfor Jakobkirken i Oslo. Det var inspirerende å se hvordan norske akademikere stilte opp som lærere. Det er et praktisk alternativ og en tilgjengelig metode. 10 asylakademier i stedet for fengselslignende flyktningemottak, foreslår Zahir.

– Da du takket for Brosteinprisen, sammenlignet du det norske samfunnet med en glassvegg?

– Ja det er slikt det kan oppleves. Mange framstiller Vesten og Norge som et paradys for menneskerettigheter. Vi ser et bilde av fred, kommunikasjon og vennlighet der noen beveger seg fritt. Men når vi selv vil gå inn i dette

samfunnet, stanger vi hodet mot en glassvegg. Det er som å være fanger i en labyrinth av speil, der alle kan se hverandre, men der noen likevel er utenfor, sier han før han fortsetter:

– Asylmarsjen, aksjonen foran Stortinget og Brosteinprisen fra Bymisjonen har bidratt til å slå et lite hull i denne veggen. Men veggen må fjernes for at folk får se Norge fra innsiden, og for at folk lettere skal forstå hva som skjer både her – og i Afghanistan. Det handler om å kunne skape fred i framtida. Mennesker når bare hverandres hjerter ved kommunikasjon. Nå er det for mange hindringer i veien – også her i Norge, sier han.

Nå hjertene

Mange hjerter ble nådd ved den såkalte "Asylmarsjen" i den gamle pilgrimsleden fra Trondheim til Oslo i sommer. Da gikk de afghanske flyktningene og deres venner gjennom norske bygder og byer helt fram til Stortinget.

– Bildet av at det norske folk er kritiske og redde for fremmede og flyktninger er feil, sier Zahir.

– Vi møtte ikke et hatefullt ord på den turen, bare smil og kjærlighet og omsorg. Vi krysset religiøse og kulturelle grenser, men ble tatt i mot over alt. Det viste at det er mulig å nå fram med et budskap og å nå hjerter. Det er ingen liten seier!

tekst og foto: Per Frogner

Helen Bjørnøy tilbake i Kirkens Bymisjon

- Jeg har tro på Bymisjonens oppdrag og rolle. Jeg ser at organisasjonen både er fornyet og godt gjenkjennelig. Jeg er glad og inspirert over å være tilbake, sier Helen Bjørnøy.

Den tidligere generalsekretæren er tilbake i Kirkens Bymisjon etter to år som miljøvernminister i Stoltenberg-regjeringen. Nå er tittelen senior-rådgiver. I nært samarbeid med nåværende generalsekretær Sturla Stålsett skal hun bruke både ny og gammel kompetanse på områder som lederutvikling, politikk, samfunnskontakt – og "grønn organisasjon".

- Grønn bymisjon?

- Ja. Miljøvern handler dypest sett om solidaritet med sårbare mennesker og natur. En så stor organisasjon som Kirkens Bymisjon må ta det viktigste på alvor, og da er miljøvern helt sentralt. Det angår alle – og det er også

vårt oppdrag å sørge for at kloden blir mulig å leve på for kommende generasjoner, sier den tidligere miljøvernministeren.

Miljøvern er nestekjærlighet

- Det er alltid de fattigste som er mest sårbare når livsgrunnlaget trues. Med godt miljøvern praktiserer vi diakoniens grunntanke: Nestekjærlighet.

- Hvordan?

- Vi er en stor organisasjon med stort forbruk. Det handler for eksempel om energibruk, transport og avfall. Vi har også mange internasjonale kontakter som det er aktuelt å ta opp dette med. Noen av dem som er direkte berørt av nye klimatrusler.

Fornytt miljøengasjement er bare noe av det Bjørnøy kommer tilbake med. Det er mer:

- Jeg har et tydeligere bilde av hvordan beslutninger fattes og ulike aktørs rolle i samfunnet. Jeg tror Bymisjonen kan bli en enda bedre base for lobbyarbeid og påvirkning av konstruktiv makt, sier hun.

Ønsket ikke å slutte

- Hvorfor ville du tilbake til Kirkens Bymisjon?

- Jeg hadde egentlig ikke noe ønske om å slutte. Jeg hadde ikke opplevelsen av at min tid her var over, selv om det var viktig at generalsekretærjobben fikk en permanent avløsning. Jeg har en sterk forankring i Bymisjonens oppdrag og arbeidsmåte og gleder meg til fortsettelsen.

- Hva har du lyst til å få til nå?

- Jeg er mest opptatt av å spørre hva organisasjonen kan bruke meg til, og trenger fortsatt litt tid sammen med kolleger på å finne ut hvor det er nødvendig å ta nye tak.

tekst: Per Frogner og foto: Atle Briseid

Bymisjonsprofil fra Drammen til Tøyen

Mangeårig leder av Kirkens Bymisjon Drammen, Sigmund Ruud, overtok 1. februar som daglig leder for Bymisjonssenteret i Tøyenkirken. Han er ikke fremmed for å tenke nye tanker om den tradisjonsrike institusjonen.

Det er snart 11 år siden mannen med skihoppernavnet tok initiativet til Kirkens Bymisjon i Drammen. Siden oppstarten har organisasjonen vokst til i dag å omfatte 22 ansatte og et budsjett på 13 millioner kroner – og er faktisk blitt for stor for grunnleggeren.

- Bymisjonen i Drammen har på en måte vokst litt fra meg. Det er etter hvert blitt mye organisering og ledelse, og jeg savner elementet av å ha personlig kontakt med mennesker. Det håper jeg å gjenfinne i Tøyenkirken, sier han.

Sigmund Ruud er en kjent og respektert profil i Drammen på grunn av sitt solide arbeid blant byens rusavhengige. Nå overtar han som leder av Bymisjonssenteret i Tøyenkirken.

Respektert

Etter 11 år i tjeneste for de mest utsatte i samfunnet er Ruud et veldig respektert og kjent navn i Buskeruds hovedstad. Før jul ble han nominert til "Årets drammenser" av lokalavisa Drammens Tidende. Selv om han gleder seg til å ta fatt på nye oppgaver i Oslo, er gleden blandet med sorg.

- Det er med stort vemod jeg forlater Bymisjonen i Drammen, for jeg har mange gode minner og opplevelser fra arbeidet. Jeg har jobbet sammen med så mange flotte ansatte og frivillige - flere av dem har vært med helt siden oppstarten - og jeg har sett folk i tung rus komme seg på beina. Men - tiden er inne til å gå videre, sier han.

Tør tenke fornyelse

Ruud, som er sykepleier og diakon, ønsker å utvikle Bymisjonssenteret i tiden som kommer.

- Jeg er gammel nok til å ha sans for tradisjoner, men ikke så gammel at jeg ikke tør å tenke fornyelse. Jeg vet at mange har synspunkter om Tøyenkirken, og jeg vil sende ut noen prøveballonger for å fange opp disse signalene, sier han.

tekst og foto: Atle Briseid

Kort opphold Magnhild Meltveit Kleppa

Magnhild Meltveit Kleppa er kommunal- og regionalminister, og har vore stortingsrepresentant for Senterpartiet sidan 1993. Som tidlegare sosialminister la ho fram den historiske utjamningsmeldinga som omhandlar deling av inntekt og levekår i Noreg. No ønskjer ho å setje tydeleg fokus på bustadslause.

Respekt, rettferdigheit og omsorg er Bymisjonens visjonsord. Kven treng det mest akkurat no, synes du?

Det må vere rusmisbrukarar som er på veg ut frå eit behandlingstilbod.

Nemn ein person som du kunne tenke deg å samarbeide med?

Eg kunne gjerne tenke meg å samarbeide meir med Helen Bjørnøy. Tida då vi begge sat i regjering, vart altfor kort synes eg.

Kven kunne du tenke deg å tenne eit lys for?

Dagbladets utenriksreportar Carsten Thomassen som blei drepen i Kabul.

Kva vil du helst forandre i Oslo?

Eg skulle gjerne sett at alle hadde ein god bustad å organisere kvardagen sin utifrå.

Han kjenner godt til hverdagsmessene på onsdager og gleder seg til å ta del i det mangfoldige miljøet i Hertzberg kafé.

- Jeg har stor sans for disse messene og fellesskapet rundt dem. Dessuten håper jeg å fornye kafeen og få flere gjester inn hit, sier han.

Stort fellesskap

Den nye virksomhetslederen synes det er godt å komme til en såpass stor organisasjon som Kirkens Bymisjon Oslo.

- I Drammen var jeg på mange måter alene med styret. Derfor er det godt å komme til et større faglig miljø og et så stort, kollegialt fellesskap. Nå handler det om å bli kjent og finne min plass i organisasjonen, sier han.

Kva er det beste med byen?

Det beste med Oslo er at byen har eit svært variert kulturliv.

Når du verkeleg skal kose deg, kva gjer du då?

Då ligg eg langflat på sofaen med ei god bok, eller tek ein kjapp fjelltur.

Siste leste bok?

Det var boka "Prosessene" av Gerd-Liv Valla. Den var både lettlest og tankevekkande.

Velg eit ordtak som passar deg!

"Det er ein dårleg vegg som ikkje står i motvind."

Kva ville du bli som barn?

Eg ville bli lærar.

Gir du pengar til tiggjarar?

Det hender.

Kva arbeidsoppgåve må du rekke når du er ferdig med denne praten? Eg skal førebu eit innlegg for Oslo Senterparti som eg skal halde i morgon kveld. Elles skal eg kvittere ut nokre hastesaker som ligg i innkorga på pulten min.

Dersom Jesus kom til byen, kven trur du han ville ha oppsøkt?

Eg trur Jesus ville ha rusla rundt i gatene på nattetid og snakka med dei han møtte. På dagtid kan det nok tenkast at han hadde teke ein tur innom departementet, Stortinget og rådhuset for å stille nærgående spørsmål.

tekst: Margrethe Høydalsvik foto: Senterpartiet

Fikk hederspris på Gatejuristens 3-årsdag

Nøyaktig tre år etter at Gatejuristen startet opp, ble initiativtaker og daglig leder Cathrine Moksness hedret med pris fra Scheiblers Legat.

Hele førsteetasjen i Gatejuristens lokaler i Kvadraturen var i slutten av januar fylt til randen av folk som ønsket å gi prisvinneren velfortjente gratulasjoner.

- Vi har sett innsatsen du har nedlagt, og vi er simpelthen imponert, sa nestleder i Scheiblers legat, Kaci Kullmann Five, da hun delte ut prisen.

Moksness fikk prisen for sitt sterke engasjement for å skape rettsikkerhet for rusavhengige. Hun tok initiativet til Gatejuristen i 2004 etter tidligere å ha jobbet som ekstrahjelp ved Sprøytebussen. Med seg i oppstartsarbeidet fikk hun Kirkens Bymisjon og Fransiskushjelpen. Scheiblers Legat har vært økonomisk støttespiller helt siden forprosjektet, og som en del av hedersprisen ga stiftelsen bort ytterligere 400.000 kroner til virksomheten.

- Jeg synes ikke det er grunnlag for å skryte av offentlige myndigheter som ennå ikke har gitt Gatejuristen fast, økonomisk grunn under føttene. Jeg håper det offentlige snart ser behovet for å gi rusmisbrukere mulighet til å få sine rettigheter, sa Five.

Æret de frivillige

Prisvinneren ga en stor del av æren videre til frivillige, ansatte og samarbeidspartnere.

- Gatejuristen er resultatet av en stor dugnad. Takk til alle som har bidratt, sa Moksness. I løpet av tre år har Gatejuristen mottatt 850 klienter og behandlet over 1100 saker. Virksomheten har vokst fra én ansatt til å omfatte fem ansatte og 45 frivillige jurister i dag.

- Min erfaring er at våre klienter ikke ville fått hjelp hvis det ikke hadde vært for Gatejuristen, sa Moksness.

Nestleder Kaci Kullmann Five og leder Gustav Heiberg Simonsen i Scheiblers Legat delte ut Hedersprisen 2007 til Cathrine Moksness under en tilstelning i Gatejuristens lokaler.

Høy terskel

Generalsekretær i Kirkens Bymisjon, Sturla Stålsett gjorde i sin tale et poeng av at selv om folks rettigheter blir stadig bedre utbygd, opplever mange at det krever stor innsats for å hevde sin rett.

- Det er stor forskjell på det å ha formelle rettigheter og å få dem oppfylt. Mange opplever at trappen fra gatenivå og opp til hjelpeapparatet er høy. Gatejuristen bidrar til å gjøre denne terskelen lavere. Dette blir en stadig viktigere oppgave for oss i Kirkens Bymisjon i fremtiden, sa han.

tekst og foto: Atle Briseid

Jeg har:

innsikt for riktige beslutninger

en tillitsfull strategisk partner

et konkurransefortrinn

ro i sjelen

Jeg har Nielsen.

nielsen

Kronprinsessen i Kirkens Bymisjons styre

HKH Kronprinsesse Mette-Marit er fra siste årsskifte styremedlem i Stiftelsen Kirkens Bymisjon Oslo. Kronprinsessen er oppnevnt for to år og går inn i styret som ordinært styremedlem med forslags- og stemmerett.

- Vi er stolte og takknemlige for at Kronprinsessen har stilt seg til disposisjon for å ta del i lederansvaret i vår organisasjon, og for at hun på denne måten vil bruke sin kompetanse i vårt arbeid, sa generalsekretær Sturla J. Stålsett ved utnevningen før jul.

I en uttalelse på Slottets hjemmeside sier Kronprinsessen:

- Gjennom mange år har jeg på forskjellig vis fått ta del i det viktige arbeidet som Kirkens Bymisjon gjør for mange ulike grupper. Jeg ser frem til arbeidet som medlem av stiftelsens styre og ønsker å bidra aktivt gjennom mitt styreverv.

H.K.H. Kronprinsesse Mette-Marit har gjennom flere år engasjert seg aktivt i Kirkens Bymisjons arbeid. Som beskytter for TV-aksjonen Hjerterom i 2004 besøkte Kronprinsessen flere av Bymisjonens virksomheter og fikk god anledning til å sette seg inn i organisasjonens arbeid. Fra 2004 har Kronprinsessen arrangert årlige gjestebud på Skaugum, med ansatte og brukere fra blant annet Kirkens Bymisjon som gjester. Kronprinsessen del-

Kirkens Bymisjons styre 2008. Styreleder Åge Petter Christiansen og Anne Karun Jenum var ikke tilstedet da bildet ble tatt.

Salmeplate til inntekt for bymisjonsarbeidet

Samtidig med at Kronprinsesse Mette-Marit går inn i Bymisjonens styre i Oslo, arbeider hun også med innspillingen av plata "Sorgen og gleden". Plata er en samling av de salmene som har størst betydning for henne personlig. Det er Kirkelig Kulturverksted som har invitert Kronprinsessen til platesamarbeid, og overskuddet av salget går til arbeidet i Kirkens Bymisjon. Som redaktør for plata har hun også deltatt i utvelgelsen av artistene som synger på plata.

Flere kjente, norske solister deltar i innspillingen som blant annet har foregått i Kulturkirken Jakob. Maria Solheim, Susanne Sundfør og Lars Lillo-Stenberg er blant disse.

I en TV-reportasje fra innspillingen henviste Kronprinsessen til sitt engasjement i Kirkens Bymisjon gjennom flere år, og sa at det også på denne måten var en glede å få gi noe tilbake til den sammenhengen.

tar også aktivt som frivillig medarbeider i deler av bymisjonsarbeidet. Styret i Stiftelsen Kirkens Bymisjon Oslo består av ni representanter, der seks er oppnevnt av representantskapet og tre er valgt av og blant de ansatte. I sitt nye verv skal kronprinsessen samarbeide med disse styremedlemmene:

Åge Petter Christiansen, styreleder, selvstendig næringsdrivende, lederrekruttering: "Hodejegerne"

Peder Nustad, pedagog, fungerende undervisningsleder ved Senter for studier av holocaust og livssynsminoriteter

Trond Bakkevig, prest, prost i Vestre Aker prosti i Oslo

Rikke Lassen, advokat, spesialområde: barn og familierett, barnevern og strafferett

Anne Karen Jenum, lege, bydelsoverlege Grorud Bydel, fastlege Romsås, Oslo

Ansattes representanter:
Knut Isachsen, religionshistoriker/miljøterapeut, ansatt ved Nattergalen.

Ingeborg Rokkones, sosionom, ansatt ved A-senteret.

Gerd Rønsen, førskolelærer, ansatt ved Stovner frivillighets-sentral

Mette-Marits favoritter

Her er kronprinsessens yndlingssalmer, som blir å høre på den kommende plata "Sorgen og gleden":

Blå salme T: Erik Bye M: Henning Sommerro Solist: Solveig Slettahjell	Jeg er i Herrens hender T: Erling Tobiassen M: Sigurd Lunde Solist: Maria Solheim	Lite barn som kommer T: Kari Bremnes M: Kari Bremnes Solist: Kari Bremnes
Sorgen og gleden T: Thomas Kingo M: Svensk folketone Solist: Pål Angelsgård	Mitt hjerte alltid vanker T: Hans Adolph Brorson M: Norsk variant av svensk folketone Solist: Ingebjørg Bratland	Ingen vinner frem til den evige ro T: Lars Lindrot O: Gustav Jensen M: Norsk Folketone Solist: Susanne Sundfør
Biejjiem jih askem (Måne og sol) T: Britt Gerda Hallqvist Sydsamisk oversettelse: Anna Jacobsen og Bierna Bientie M: Frode Fjellheim Solister: Marthe Rausand, Frode Fjellheim, Randi Lundemo	Tryggare kan ingen vara T: Lina Sandell-Berg M: Tysk vise Solist: Rikard Wolff	Gud signe vårt dyre fedreland T: Elias Blix M: Christoph Ernst Friedrich Weyse Solist: Sondre Bratland
Den prektigkledd sommerfugl T: Henrik Wergeland M: Svensk folketone Solist: Lars Lillo-Stenberg	No stig vår song, vår takk til Gud T: Edvard Hoem M: Håkon Berge Det Norske Jentekor Solist: Marilyn Almeida Dirigent: Anne Karin Sundal	

LYS I MØRKET

Aksjonsdagen på Oslo S

Kjente og fremadstormende artister stilte opp gratis for å underholde forbigående under Kirkens Bymisjons årlige aksjonsdag i ventehallen på Oslo S 6. desember. Denne gangen var det Christian Ingebrigtsen og Valkyrien Allstars som lagde god stemning, og mange pendlere tok seg tid til en kaffekopp og twist mens de nøt den gode musikken.

Lucia-toget

Lysejor det barnekor gikk med lys og sang for alle forbigående på Karl Johan 13. desember. Også dette arrangementet er en årviss tradisjon, og mange møter opp ved Betlehemsstallen på Jernbanetorget

for å få med seg sang av barnekolet og innvielsen av stallen - et godt møtested for personer som trenger litt gløgg, peppekaker og en prat i førjulstiden.

Julekonsert i Konserthuset for ansatte og brukere

Sturla Stålsett var i romjula konferansier for de tradisjonsrike julekonsertene til Oslo filharmoniske orkester og kor. Som takk for innsatsen, ga orkesteret bort en gratis konsert til brukere og ansatte i organisasjonen. De fikk høre stykker fra blant annet Händel, Orff, Poulenc og Tchaikovsky. Konserten ble et vakkert og fredfylt pusterom i førjulstria.

Glassengler - en salgsuksess!

Glassenglene som lages hos Lønn som fortjent ble en meningsfull julegave i mange hjem. Etterspørselen etter de vakre englene, som er laget av knust glass, gjorde at det ble lange dager før jul på arbeidstakerne i det lille sysselsettingstiltaket for rusavhengige. Hver engel kostet 150,- og for denne summen kan man lønne en arbeider i en time. Takk til alle som har kjøpt de flotte englene!

Adventskonserten i Gamle Losjen

Operakonsertene i Gamle Logen er blitt en flott tradisjon, både for publikum og sangere. Det legges mye arbeid bak hver konsert, og planleggingen begynner allerede i februar. I år fikk publikum se juleoperaen "Amahl og de hellige tre konger" av Gian Carlo Menotti. Solister som Trine Øien, Marius Roth Christensen, Espen Langvik og Eivind Bøgsle sto på scenen under årets forestillinger. Neste år er det 20-årsjubileum, og forventningene er store.

Kjøp salmeplaten "Sorgen og gleden" til inntekt for Kirkens Bymisjon

Kirkelig Kulturverksted har invitert Kronprinsesse Mette Marit til samarbeid om salmeplaten "Sorgen og gleden". Overskuddet av salget går til arbeidet i Kirkens Bymisjon. Som

redaktør for plata har Kronprinsessen deltatt i utvelgelsen av artistene som synger på plata.

Fleire kjente, norske solister deltar i innspillingen som blant annet har foregått i Kulturkirken Jakob. Maria Solheim, Susanne Sundfør og Lars Lillo-Stenberg er blant disse.

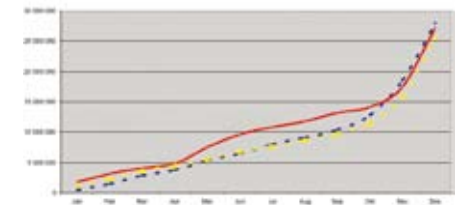
Salmeplaten kan bestilles direkte fra Kirkens Bymisjon. Du kan enten bestille på: www.bymisjon.no/salmer, eller ringe oss på telefon 02005. CD'en lanseres 28. mars.

CD "Sorgen og gleden", kr 150,- (+ porto kr 12,- pr CD)

Gaver i 2007

Gaveinntekter 2007 pr. desember

ANSATTE I INNSAMLINGS-AVDELINGEN:

Hans Jacob Torkildsen, innsamlingsleder Arbeider med kampanjer og markedsaktiviteter

Hans Jacob Torkildsen
Torkildsen@skbo.no
Telefon: 22 36 55 32

Anne-Mette Torgersen, konsulent Arbeider med Lys i Mørket, faste givere, minnegaver, anledningsgaver

Anne-Mette.Torgersen@skbo.no
Telefon: 22 36 55 55

Henning Høiner, prosjektleder Arbeider overfor næringslivet og med våre salgsprodukter

Henning.Hoiner@skbo.no
Telefon: 22 36 55 35

Nancy Adolfsen, markeds konsulent Arbeider med innsamlingsarbeid og samarbeid med næringslivet

Nancy.Adolfsen@skbo.no
Telefon: 22 36 55 29

Anne Gundersby Djup, markeds konsulent. Arbeider med database, rutiner og økonomi

Anne.Gundersby.Djup@skbo.no
Telefon: 22 36 55 21

SVARSKJEMA «BYMISJON»

Ververens navn: Postadresse:

Jeg ønsker å bli **FAST GIVER** med kr:..... per: måned kvartal halvår år

Jeg vil betale gjennom: avtalegiro tilsendt giro

Ditt kontonummer ved avtalegiro (11 siffer):

Navn:

Adresse:

Postnr.:

Poststed:

Underskrift:

Givernummer (fylles ut av Kirkens Bymisjon)

Andre beskjeder til Kirkens Bymisjon:

Jeg ønsker ikke bladet "Bymisjon" tilsendt, men vil fortsette å være giver.

Jeg ønsker å få tilsendt informasjon om:

- Kirkens Bymisjon
- Fast givertjeneste - LYSGLIMIT
- Anledningsgaver
- Minnegaver
- Testamentariske gaver
- Annet:

Mottakers kontonummer:
7011 05 18593

Porto er betalt

Kirkens Bymisjon Oslo takker disse firmaene for varer, gaver og god støtte i Lys i mørket-aksjonen 2007:

Kirkens Bymisjon
Svarsending 1012
0090 Oslo

bymisjon • Norge rundt

Bymisjonsprest Odd Halvor Moen ønsker å bruke den nyrestaurerte sentrumskirka i Trondheim til å skape et sted der folk kan søke tilflukt i en vanskelig stund eller bare slå av en prat på vei hjem fra fest.

Vår Frue kirke – alltid åpen

Det er årets første dag. Sur vind sveiper gatene i Midtbyen i Trondheim. To menn søker ly i byens mariakirke. De kommer fra et danseorkester ombord på Hurtigruta. To bulgarske menn, slitne av bølger og hjemlengsel. Nå ønsker de at gatepresten skal be for dem.

Bymisjonsprest Odd Halvor Moen opplever mange som tar tilflukt i Vår Frue kirke.

- Slik har det kanskje alltid vært, at folk søker ly i ei kirke når livet føles trøblete. Men ofte er kirkene stengt. Stengt, både i konkret og i overført betydning, sier han.

I Vår Frue kirke, som ligger midt i Trondheim sentrum, skal ingen møte stengte dører. Målet er at den skal være åpen - til alle døgnets tider.

- Visjonen er at vi ikke skal bestemme når den enkelte har behov for å oppsøke kirka, enten det er tidlig på dagen eller seint på natta, forteller Moen.

For folk som kommer fra fest

Ideen om en døgnåpen sentrumskirke kom da Kirkens Bymisjon og menigheten inviterte byens borgere til åpne lunsjmøter under overskriften "Du kan skape framtida for Vår Frue".

- Etter mange innspill kom vi fram til at Vår Frue kirke måtte utvikles videre som en åpen og inkluderende omsorgskirke; "En kirke for mennesker som kommer fra fest – en kirke for det levde liv",

slik biskopen ordla seg på et av lunsjmøtene, sier Moen.

Bymisjonspresten står under galleriet i kirka. Skjult bak foldedører ligger et moderne IKEA-kjøkken. Under kjøkkenbenken kan man se rester fra den gamle tårnveggen.

- Enhver by bør ha ei kirke som alltid er åpen, hvor lys kan brenne og bønner bli bedt, hvor mennesker kan møte seg selv, hverandre og Gud, sier han.

- I arbeidet med åpen kirke har jeg ofte sitert en av byens tidligere rusmisbrukere som pleide å si når han besøkte kirka: "Det her e det eneste stedet æ kjenne mæ som et virkelig menneske".

Kirke midt i byen

Moen har mange eksempler på at folk trenger et sted å søke tilflukt i en vanskelig stund. I romjula kom ei dame inn i kirka. To tenåringsjenter hadde fulgt etter henne fra et kjøpesenter. Rett utenfor kirkeveggen kastet de seg over henne. Forslått kom hun ramlende inn gjennom tårnhallen.

- Da vi litt senere satt sammen med dama, politiet og vitner til ugjerningen, ble vi minnet om hvor dramatisk midt i byen Vår Frue ligger. Plasseringen ved byens torg inviterer til all slags type møter med folk som lever og ferdes i byen, sier Moen.

200 frivillige kirkeverter

Nærmere 200 personer har meldt seg som frivillige til å møte folk som oppsøker kirka. Studenter, pensjonister og folk i full jobb vil dele mellom dag-, kveld- og nattjenester i kirka.

- Det hender også at våre gjester tilbyr seg å være kirkevert, sier Odd Halvor Moen.

- For eksempel Steinar, som kjenner mange i rusmiljøet. Før han møter opp som kirkevert har han vært en tur innom Sentralbanestasjonen. Der sitter Tor som har vært på fylla en måneds tid. Steinar inviterer Tor med opp i kirka. Her får han tørket litt opp, pratet, ringt noen telefoner og samlet noen tråder, forteller han.

Felles for alle kirkevertene er at de kjenner det verdifullt å møte et annet menneske som søker tilflukt i kirka, om det er flukt fra travelheten, fra sorg og tap, vonde tanker eller bare dårlig vær eller en lang drosjekø.

Et kort møte

Møtet med de to bulgarske mennene ble kortvarig. Sørgående Hurtigrute legger fra kai klokka 12.00. Om de kommer tilbake er uvisst. Om så skulle være, uansett tid på døgnet eller året: Vår Frue kirke vil være åpen.

tekst og foto: Rune Reinaas

Bymisjonkryssord										EKTE-MAKE	AKTIV-TET PÅ SOFIEN-BERG-SENTERET	LEDD-SMERTER	PÅ GEV-ÆRER-SVARTE	2023	
ØNSKE FOR 2008	PRESTER ER DET	SPI-ONER	NAVNE FORSKNING	TIDL. ØST-TYSK-LAND	EPOKE	POTTE-SKAR TIL SKRIVE-MATERIALE					BY I ROMANIA				STREV, MAS
↳		→				→									↓
SYKE, DÅRLIGE SMILTE										ORDNE (OMV.) FRANSK PDEL-LANDSKAP			FOR-HEN-VÆR-ENDE		
↳		HIMMEL-RET-NING				ROTEINÉ NORD-MANN	FRANSK ELV							ERSTAT-TER, GAN-RELT MED NYTT	
ASIAT		TEA HØRK FIRKAN-TENE		KJENT ORGANI-SASJON	KJ. TEGN URAN MED FOR-BEHOLD AV FEIL		REKKE						TILLIT		
↳							STERK LARM						GRETEN		
LOSZ KAN							UTLØP FAR VEL						VARNE		
↳			KJ. TEGN THALI-UM RENSET			VARME-KILDE TRÆ				3 LIKE			TÅ PÅ		
LED-ELSE					POT-BAL-LAG							BIDRAR MED LEVERTE			
SOLID	KAN FAS I BILUL-YKKER													PRESENS AV VÆRE	BILKJ. TEGN ROMA-NIA
↳				😊	↳		LURER								↳

Klipp ut og send kryssordløsningen til Kirkens Bymisjon, Tollbugt. 3, 0152 Oslo, innen 25.mars

Navn.....

Adresse:.....

Løsning nr.5-2007									
		S	J	G	E				
		K	U	A	R	R			
	J	L	A	F	J	E	L	R	E
	U	K	E	P	E	N	D	L	E
	L	U	E	R	N	O	A	I	K
	E	L	T	E	M	A	S	K	I
A	G	E	S	L	E	S	A	I	S
R	N	A	V	N	K	O	S	T	
A	E	N	A	L	T	S	J	I	K
I	N	U	G	L	E	U	A	B	E
E	K	T	E	S	K	A	P	S	B
N	O	R	N	E	R	P	E	R	E
R	O	E	R	E	R	A	N	O	S

VINNERNE AV KRYSSORDET FÅR KRONPRINSESSE METTE-MARITS KOMMENDE SALME-CD "SORGEN OG GLEDEN".
 Plata blir gitt ut på Kirkelig Kulturverksted og er ventet i butikkene i slutten av februar. "Sorgen og gleden" er en samling av salmer som har hatt spesiell betydning for kronprinsessen. Både kjente og kjære salmer og mindre kjente perler har fått plass på plata. Her finner du for eksempel "Mitt hjerte alltid vanker", "Blå salme" og en syd-samisk oversettelse av "Måne og sol". Flere anerkjente, norske solister, deriblant Maria Solheim, Susanne Sundfør og Lars Lillo-Stenberg, har vært med på innspillingen av salmene.

VI GRATULERER VINNERNE AV OPPGAVEN I FORRIGE NUMMER.

- Alf Inge Knudsen**
0369 Oslo
- Grete Bakken Andersen**
1390 Vollen
- Evy Mathiesen**
0694 Oslo

Alenemor – hva nå?

Det var en helt vanlig fredag formiddag. Jeg bestemte meg for å dra til legen. Jeg hadde følt meg slapp og trett en stund. Da fikk jeg beskjeden som skulle vise seg å forandre livet fullstendig. Fra å bare ha meg selv og tenke på, måtte jeg ta en veldig vanskelig avgjørelse. Hva skulle jeg gjøre nå? Det ble noen vonde uker. Jeg måtte ta mitt livs viktigste valg.

Tanken på å bli alene med et barn var veldig vanskelig å ta innover seg. Men jeg har god kontakt med barnets far, så vi bestemte oss for å at dette skulle vi greie, selv om vi ikke skulle være sammen. Så da ble det til at jeg valgte å beholde barnet.

Svangerskapet i seg selv gikk veldig bra. Vi fikk fort vite at det var en liten gutt jeg ventet.

Men det som var vanskelig, var tanken på at jeg skulle bli alenemor. Det tok meg lang tid før jeg godtok å bruke ordet alenemor.

Det var mange vonde og triste følelser som skulle takles. Men det var også mye praktiske ting som måtte ordnes opp i før den lille skulle komme. Jeg hadde ikke verdens største leilighet, så jeg måtte få meg en ny plass å bo. I tillegg måtte jeg få orden på mye i livet mitt.

Jeg tok da kontakt med fastlegen min som henviste meg til Ullevål-teamet på Ullevål sykehus.

Der ble jeg godt tatt i mot. Vi ble enige om at jeg skulle søke meg inn på et senter for foreldre og barn.

Så da ble valget mitt Nanna-Marie som ligger på Nordstrand. Det er et veldig fint tilbud til mødre som trenger litt ekstra hjelp når en føler at livet kanskje er litt vanskelig i perioder. Der blir mor og barn fulgt opp. Der har man sin egen leilighet og styrer hverdagen sin helt selv, men man har oppfølging, støtte og veiledning.

Når det er sagt, skal jeg innrømme at det var veldig vanskelig å skulle fortelle mine nærmeste, venner etc. at jeg skulle flytte på et senter for foreldre og barn. Men det er ingen skam å bo på et slikt senter. Det

er kanskje mer akseptert i dagens samfunn. Det er heller ikke så mye informasjon rundt det med hvor man kan få støtte og hjelp når man er alene med omsorgen for et barn. Jeg tror nok at mange tenker på det som tidligere het "mødrehjem" som noe fra gammelt av.

I dag er jeg veldig glad for at jeg torde å be om hjelp. Jeg sitter igjen med verdens herligste sønn! Vi bor fremdeles på Nanna-Marie og blir boende her til jeg føler at "nå er jeg klar til å møte den tøffe verden utenfor, som alenemor".

tekst: Mariana M. Andersen

Vår side

På vår side trykker vi ord og uttrykk fra deltakerne i Bymisjonens mange tiltak og virksomheter. Denne gangen trykker vi en tekst av Mariana M. Andersen. Hun er beboer

på Nanna-Marie, et tiltak for gravide og spedbarnsfamilier på Nordstrand. Se også artikkel fra Nanna-Marie inne i bladet.